

B. Christensen: Jeg tager nødig Ordet i denne Sag, da den forekommer mig at være bragt i en Stilling, som jeg hverken havde ventet eller kan Andet end finde meget beklagelig. Mit Standpunkt, er at jeg finder, at den Ulykke, som er overgaaet Verne St. Thomas og St. Jan, er saa stor og ifølge offentlige og private Meddelelser, der have været tilgængelige for mig, saa uimodsigelig, samt at endelig den mindre Hensynsfuldhed, sammenligningsvis med St. Croix, hvormed disse Der efter de Undersøgelser, vi anstillede i forrige Samling, have været behandlede, navnlig fra vor Regjerings Side her hjemme, maatte opfordre til, som den ærede sidste Taler sagde, af fuldt Hjerte og raff at komme dem imøde med en Hjælp, der blot med nogen Billighed kunde synes forlangt. Der som man har lagt Mærke til det Par Ord, jeg udtalte ved Sagens første Behandling, vil man ogsaa se, at jeg har brugt det Udtryk, at jeg varnit anbefalede Sagen, og jeg skulde for min Del være overmaade tilbøielig til enten strax eller senere at stemme for Bevillingen af et saadant Beløb, som to Mars Afgift til vor Statskasse vilde beløbe sig til; men naar den ærede sidste Taler har sagt, at det var uærdigt for Thinget at være usikker i, hvad det vil gjøre i det foreliggende Tilfælde, maa jeg dog tilstaa, at jeg for min Del, uagtet mine gode Dunster for at understøtte Verne, fuldkommen vel kan forklare mig og paa ingen Maade egentlig kan fordomme den Tvivl, der mig vittterlig rører sig hos Mange af os, om og hvorvidt vi skulde gaa ind paa Bevillingen. Jeg nærer i det Hele taget meget ringe Tillid til eller Tilfredshed med den Bestyrelse af Kolonierne, som vort Ministerium her hjemme har udført, og som for mig har lagt sig saa klart for Dagen ved de Undersøgelser, vi i forrige Session anstillede over, hvad der fra Ministeriets Side er sket, at jeg virkelig ikke tror, jeg let kommer tilbage derfra; men jo mere dette er Tilfældet, jo mere jeg af min Mistillid og Misforstøelse med Ministeriets Re-

gjerling her hjemmefra kunde være stemt imod at bevilge det Begjærte, fremtræder det klart for mig, at det fra Folkerepresentationens Side vilde være Synd, havde jeg nær sagt, at lade denne Følelse, denne Mistemning blive den afgjørende i et Dieblik som dette og imod disse Kolonier, der ere stillede, som de ere. Jeg tror, at Forsamlingen begik en Feil ved ikke at nedsætte et Udvalg til at klare Forholdene i denne Sag. Jeg tror, at en rolig Overveielse af, hvad Ministeren har forelagt os, maatte føre til en Erkjendelse af, at der i dette ligger, jeg havde nær sagt, Intet eller uendelig Lidet til Afgjørelse af Spørgsmaalene, enten om Trangens Storhed eller om det forelaaede Hjælpeniddels Paa selighed, eller om hvorledes man tænker sig Midlerne anvendte, . . . eller . . . eller . . . eller! Var et Udvalg blevet nedsat, tror jeg, at vore naturlige Følelser for vore Medborgere derovre med temmelig Sikkerhed vilde have ledet os til omtrent den hele Bevilling, der er forlangt, men nu maa man ikke komme og sige, at det er uærdigt, at ærede Medlemmer ere i Tvivl om, hvad de skulde gjøre; da det ikke er vort Eget, vi kunne rutte med, men Statens, Skatydernes, paaligger det os Alle som Pligt at vide, hvad vi gjøre, at se tilbunds i, hvorledes Sagen forholder sig, men det kunne vi ikke gjøre her. Jeg læser i Reglen ikke de engelske Aviser fra St. Thomas og St. Croix, der ligge paa Bordene i Ræseværelserne, men jeg kastede dog forleden Dag et Blik paa St. Thomæ Avis, og deraf saae jeg, at den Mand, Ministeriet har sendt derover som den, der skulde være fortrinlig skikket til at reise Kolonierne af den Stilling, hvort de ere komne, og om hvem jeg forresten vil bemærke, at han synes at have vundet og fortjent Anerkjendelse, i den Forsamling, hvis Protokol omtrent var indrykket i det Numer af Bladet, der mig for Die, siger: Jeg tænker mig den Verne overgaaede Ulykke afhjulpen ved de og de Midler, og blandt disse nævner han: Jeg vil indstille til Regjeringen hjemme, og jeg haaber,